

Kinderen met gehoorverlies

Emmanuel Mylanus, Margreet Langereis, Anneke Vermeulen, Ellie van Kneegsel, Marloes Sparreboom, Ad Snik (Radboud UMC)

emmanuel.mylanus@radboudumc.nl

Traditioneel wordt slechthorendheid ingedeeld in mild, matig en ernstig gehoorverlies. Kinderen waarbij slechthorendheid wordt gedetecteerd worden zo snel mogelijk aangepast met hoortoestellen. Indien het gehoorverlies de 90 dB HL overschrijdt en/of hoortoestellen geen meerwaarde blijken te hebben in het kader van detectie van geluid, spraakverstaan en ultimo de ontwikkeling van spraakV en taal, dan komt het cochleaire implantaat in zicht. Hoe doen matig en ernstig slechthorende kinderen het nou met hoortoestellen in termen van spraakverstaan en taalontwikkeling? In het kinderaudiologisch centrum van het Radboud UMC is retrospectief onderzoek verricht om een beeld te schetsen van deze twee groepen van kinderen en dit te vergelijken met datgene dat we inmiddels weten van kinderen met een unilaterale en een bilaterale cochleair implantaat. De resultaten geven aanleiding tot de vraag of wij ons niet meer moeten gaan richten op de revalidatie van ernstig slechthorende kinderen. De indicatiecriteria voor cochleaire implantatie zouden in dit licht moeten worden herzien.